

[Morten Lange.]

finansiere et ferieophold her og lignende forholdsvis uskyldigt udseende forestillinger. Jeg tror, det er uhyre svært at definere en sådan meget skærpente omstændighed. Seks års straf hører jo hjemme blandt de straffemæssige sværvægttere, så med den slags forholdsvis udflydende indikationer, som skal lægges til grund for anvendelse af loven, kan jeg ikke andet end blive betænkelig.

Så indeholder bemærkningerne et udtryk, som man må se på med særlig interesse. Blandt de særlig skærpente omstændigheder nævner ministeren udbredelsen af specielt farlige stoffer som heroin, og hvad der ellers kan være tale om, selv om det kun sker i små mængder. Jeg er lige ved at tro, at vi ved at trække disse særlige omstændigheder mere ind i diskussionen måske kunne nå frem til en begrænsning, som kunne gøre det forsvarligt at gå videre med strafferammen. Jeg tror nemlig, at de særlig skærpente omstændigheder med hensyn til stoffernes art er en ganske nødvendig forudsætning for, at en så stærk strafferamme skal indføres.

Jeg tror, vi skal se nærmere på denne sag i udvalget, netop fordi det fra ministerens side er så løst defineret, at man aldeles ikke kan skimte en retspraksis, og fordi der er grund til at nære skepsis over for strafferammens størrelse og nødvendigheden af den. Jeg vil altså fremhæve, at skal der være nogen ræson i en sådan meget stor udvidelse af strafferammen, kan det kun være, hvis den går på de særlig farlige stoffer; i så fald er det under diskussion fra min side. Men hvis det skal være euforiserende stoffer i almindelighed i så bred en formulering, som lovforslaget giver, er jeg indstillet på at afvise en sådan skærpelse af strafferammen.

Kjær Rasmussen: Hvis dette lovforslag vedtages, må man frygte, at mange brugere, som før er blevet dømt efter straffelovens hidtil gældende bestemmelser, i fremtiden dømmes efter § 191, stk. 2. Heri hjemles en højere strafferamme end i den hidtil gældende lov. Ministeren siger ganske vist, at lovforslaget ikke har førnævnte sigte, men erfaringsmæssigt ved vi godt, at der ganske stille og roligt sker en glidning i retning af

højere straffe, jo højere straf loven giver mulighed for at idømme. Justitsministeren sagde på et tidligere tidspunkt i dag, at han ikke kunne tænke sig, at dette lovforslag vil få den virkning; men så vidt jeg kan se, er man da i gang med at afskaffe den nuværende lov — og så kan jeg ikke rigtig forstå, hvordan man kan dømme efter den. Det er muligt, justitsministeren får brug for lidt pædagogik for at forklare mig den side af sagen. Men jeg er fuldstændig enig med tidligere ordførere i, at hvis ikke forholdet er, som jeg her har skitseret det, bør man have det ind i loven.

Med hensyn til det her foreliggende lovforslag mener vi, at det er alt for upræcist. Hvilke kriterier skal domstolene f. eks. lægge til grund for konstateringen af et forsæt som nævnt i stk. 2? Kan domstolene ikke konstatere dette forsæt, sker der måske det, at tiltale frafalder. I praksis vil der dog nok langt snarere ske det, at anklagemyndighedens påstand om tilstedeværelse af et forsæt vil blive taget til følge af domstolene, kort sagt: at sigtede ikke kan gardere sig mod beskyldningen for at have et forsæt til at overdrage euforiserende stoffer. Så vidt vi kan se, kan loven altså fortolkes vilkårligt.

I modsætning til, hvad der er tilfældet i det danske lovforslag, tager f. eks. den engelske rapport om cannabis højde for denne vanskelighed. Den engelske rapport peger specielt på det urimelige i, at en lov om misbrug af euforiserende stoffer ikke nøje specificerer sit anvendelsesområde og graderer samfundets sanktioner efter stoffernes art, således at man undgår at kriminalisere den blotte brug af de mere uskadelige stoffer, og det vil jo her især dreje sig om cannabisprodukter. På grund af forskellene mellem engelsk og dansk retsvæsen må man kræve, at en eventuel lov på dette område nøje specificerer sit anvendelsesområde såvel som henviser til, hvorledes domstolene kan afgøre, hvornår der foreligger et forsæt i lovens forstand. Dette er påkrævet, fordi dansk lovgivning i højere grad end engelsk hviler på fortolkning af skreven lov. Lovforslaget opererer f. eks. med nogle begreber som „overdrager“, „køber“, „udleverer“, „modtager“ og „besidder“. Det forekommer ikke helt klart, hvad der egentlig skal forstås ved denne sprogbrug.